

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — քսանչորսերորդ թիվը

Եզեկիել Հինգերորդ Համարը

Jeff Pippenger

2026-08-10

Վկայությունների հինգերորդ հատորից այն հատվածում, որը մենք արդեն մի քանի հոդվածների ընթացքում դիտարկում ենք, մեզ տեղեկացվում է Եզեկիելին, Եսայուն և Հովհաննեսին տրված տաճարի տեսիլքի մասին.

«Այս դասերը մեր օգտի համար են: Մենք պետք է մեր հավատը հաստատենք Աստծո վրա, որովհետև անմիջապես մեր առջև այնպիսի ժամանակ է, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները: Քրիստոսը, Չիթենյաց լեռան վրա, կրկին ներկայացրեց այն սարսափազդու դատաստանները, որոնք պիտի նախորդեին Նրա երկրորդ գալուստին. «Լսելու եք պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին»: «Ազգ պիտի ելնի ազգի դեմ, և թագավորություն թագավորության դեմ, և պիտի լինեն սովեր, համաճարակներ ու երկրաշարժեր զանազան տեղերում: Այս ամենը երկանց սկիզբն է»: Թեև այս մարգարեությունները մասնակիորեն կատարվեցին Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, դրանք առավել անմիջականորեն վերաբերում են վերջին օրերին»:

Ավի իններորդ օրը

Թիշա Բ'Ավը, որը եբրայերեն նշանակում է «Ավի իններորդ օրը», հրեական այն օրն է, որ հիշատակում է թե՛ Առաջին Տաճարի կործանումը բաբելոնացիների կողմից մ.թ.ա. 586 թվականին, և թե՛ Երկրորդ Տաճարի կործանումը Տիտոսի կողմից՝ 70 թվականին: Երկու կործանումներն էլ տեղի ունեցան նույն օրացույցային ամսաթվին՝ եբրայական Ավ ամսվա 9-րդ օրը (որը Գրիգորյան օրացույցով սովորաբար ընկնում է հուլիս կամ օգոստոս ամիսներին): Երբ Քույր Ուայթը Երուսաղեմի կործանումը համադրում է վերջին օրերում «այն ժամանակի, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները», հետ, նա մատնանշում է երկու կործանում, որոնք երկուսն էլ պատկերում են շուտով եկող կիրակնօրյա օրերը:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է այն կիրակնօրյա օրերը և համընկնում է քառասունմեկերորդ համարի հետ: Եզեկիելում Երուսաղեմի կործանումը գործածվում է՝ պատկերավորելու իմաստուն և հիմար կույսերի բաժանումը կիրակնօրյա օրերի ժամանակ: Եզեկիելը Բաբելոնում գերի էր, երբ հրաշքով փոխադրվեց Երուսաղեմ՝ դիտելու հենց այդ բաժանումը ութերորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխներում:

Եվ եղավ վեցերորդ տարում, վեցերորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, այնտեղ Տեր Աստծու ձեռքն իջավ ինձ վրա: Այնժամ ես տեսա, և ահա՝ մի նմանություն՝ կրակի տեսքի

պես. նրա մեջքի տեսքից մինչև վար՝ կրակ, և նրա մեջքից մինչև վեր՝ փայլի տեսք, ինչպես սաթի գույնը: Եվ նա ձեռքի կերպարանք մեկնեց ու բռնեց իմ գլխի մագափնջից. և հոգին բարձրացրեց ինձ երկրի և երկնքի միջև ու Աստծու տեսիլքներում ինձ բերեց Երուսաղեմ՝ դեպի ներքին դարպասի մուտքը, որ նայում է դեպի հյուսիս, որտեղ խանդի պատկերի աթոռն էր, որը խանդի էր գրգռում: Եզեկիել 8:1-3.

Ութերորդից մինչև տասնմեկերորդ չորս գլուխները բաժանման նկարագրություն են, և Քույր Ուայթը, Եզեկիել իննի վերաբերյալ մեկնաբանելիս, նույնականացնում է ոչ միայն, որ դա նույն կնիքումն էր, ինչ Հայտնություն գրքի յոթերորդ գլխում, այլև, որ Երուսաղեմն ներկայացնում է վերջին օրերի Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին:

«Այն խավը, որ չի վշտանում իր իսկ հոգևոր անկման համար և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը հանձնարարում է Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքում կոտորածի զենքերով եղող մարդկանց. «Անցե՛ք նրա հետևից քաղաքի միջով և զարկե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. բոլորովին սպանեցե՛ք ծերին ու երիտասարդին, կույսերին, և փոքր երեխաներին, և կանանց. բայց մի՛ մոտեցե՛ք որևէ մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբարանից»: Այն ժամանակ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբարանը, առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծերերը, նրանք, ում Աստված մեծ լույս էր տվել և ովքեր կանգնել էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահվածին: Նրանք ընդունել էին այն դիրքորոշումը, թե մենք կարիք չունենք սպասելու հրաշքների և Աստծո գործության ականառու դրսևորմանը, ինչպես նախկին օրերում: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերն ամրապնդում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք պիտի անի: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի դատաստանով այցելի Իր ժողովրդին: Այսպես՝ «Խաղաղություն և անվտանգություն» է այն մարդկանց աղաղակը, որոնք այլևս երբեք չեն բարձրացնի իրենց ձայնը փողի պես, որպեսզի ցույց տան Աստծո ժողովրդին նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Այս համր շները, որոնք չէին ուզում հաչել, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Տղամարդիկ, կույսեր և փոքր երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»:

«Այն պղծությունները, որոնց համար հավատարիմները հառաչում ու աղաղակում էին, այն ամենն էին, որ կարող էին զանազանել սահմանափակ աչքերը, սակայն ամենից ծանր մեղքերը, նրանք, որոնք գրգռում էին մաքուր և սուրբ Աստծու նախանձախնդրությունը, անբացահայտ էին: Սրտերի մեծ Քննիչը գիտի անօրենություն գործողների կողմից գաղտնի գործված ամեն մի մեղք: Այս մարդիկ իրենց խաբեությունների մեջ ապահով են զգալ սկսում և, Նրա երկայնամտության պատճառով, ասում են, թե Տերը չի տեսնում, ապա գործում են այնպես, ասես Նա լքած լինի երկիրը: Բայց Նա կհայտնաբերի նրանց կեղծավորությունը և ուրիշների

առաջ կբացի այն մեղքերը, որոնք նրանք այնքան խնամքով թաքցնում էին»:

«Ո՛չ աստիճանի, արժանապատվության կամ աշխարհիկ իմաստության որևէ գերազանցություն, ո՛չ էլ սուրբ պաշտոնում որևէ դիրք չի պահպանի մարդկանց սկզբունքը զոհաբերելուց, երբ նրանք թողնված են իրենց իսկ խաբեբա սրտերին: Նրանք, ովքեր համարվել են արժանի և արդար, ապացուցվում են որպես ուրացության պարագլուխներ և Աստծու ողորմությունների հանդեպ անտարբերության ու դրանց չարաշահման օրինակներ: Նրանց ամբարիշտ ընթացքը Նա այլևս չի հանդուրժի, և Իր բարկության մեջ վարվում է նրանց հետ առանց ողորմության:»

«Տերը դժկամությամբ է Իր ներկայությունը հեռացնում նրանցից, ովքեր օրհնված են եղել մեծ լույսով և ուրիշներին ծառայելիս զգացել են խոսքի զորությունը: Նրանք մի ժամանակ Նրա հավատարիմ ծառաներն էին՝ արժանացած Նրա ներկայությանն ու առաջնորդությանը. բայց նրանք հեռացան Նրանից և ուրիշներին մոլորության մեջ առաջնորդեցին, ուստի ընկնում են աստվածային անբարեհաճության ներքո»:

Վկայություններ, հ. 5, 211, 212.

Եզեկիելի ամբողջ գիրքը դրված է Երուսաղեմի կործանման համատեքստում: Եզեկիելի վկայության մեջ հատուկ կերպով նշված է Նաբուգոդոնոսորի պաշարումը, որը տևեց մեկուկես տարի, սակայն Մատթեոս քսանչորսում Հիսուսի նախազգուշացման «ավելի անմիջական կիրառությունը» վերջին օրերում է: Եզեկիելի գրքում այդ ճշմարտության գիծը գտնվում է քսանչորսերորդ գլխում:

Ք.ա. 588 թվականի հունվարի 15

Դարձյալ իններորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսի տասներորդ օրը Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, գրի՛ր այդ օրվա անունը, հենց այս նույն օրվա անունը. Բաբելոնի թագավորը հենց այս նույն օրը դուրս եկավ Երուսաղեմի դեմ»: Եզեկիել 24:1, 2.

Այս օրը, որը հաստատված է նաև աստվածաշնչյան այլ վկաներով, սկսվեց տասնութ ամիս տևող պաշարումը: Այդ օրը Եզեկիելին հասած Տիրոջ խոսքը բաղկացած էր արյունալի քաղաքի առակից, որը պատկերվում է եռացող կաթսայով, որին հաջորդում է մեծ կրակը: Առակը հստակորեն ներկայացնում է Երուսաղեմի նկատմամբ դատաստանը, և նույն գլխում դրան հաջորդում է այն, որ Եզեկիելի կինը հարվածից հանգչում է՝ որպես խորհրդանիշ այն բանի, որ սկսվել էր այն պաշարումը, որը վերջապես պիտի կործաներ սրբարանը:

Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդու որդի՛, ահա Ես հարվածով քեզնից վերցնում եմ քո աչքերի ցանկալին. բայց դու մի՛ սգա և մի՛ լար, և քո արտասուքները թող չհոսեն: Հոգոց մի՛ հանիք, մեռյալի համար սուգ մի՛ արա, քո գլխի խույրը կապի՛ր քեզ վրա, և կոշիկներդ հագի՛ր քո ոտքերին, և շուրթերդ մի՛ ծածկիր, և մարդկանց հացը մի՛ կեր»: Եվ ես առավոտյան խոսեցի ժողովրդին, իսկ երեկոյան իմ կինը մեռավ. և առավոտյան արեցի այնպես, ինչպես ինձ պատվիրված էր: Եզեկիել 24:15–18.

Ապա Եզեկիելի շուրջը գտնվող ժողովուրդը հարցրեց առակի և նրա կնոջ մահվան իմաստը:

Եվ ժողովուրդն ասաց ինձ. «Մի՞ թե չես ասելու մեզ, թե ի՞նչ են նշանակում մեզ համար այս բաները, որ դու այդպես ես անում»: Այն ժամանակ ես պատասխանեցի նրանց. «Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. Խոսի՛ր Բսրայելի տան հետ. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա Ես պիտի պղծեմ Իմ սրբարանը՝ ձեր գործության փառքը, ձեր աչքերի ցանկությունը և այն, ինչի վրա ձեր հոգին գուր ունի. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը, որոնց թողել եք այնտեղ, սրով պիտի ընկնեն»: Եզեկիել 24:19–21.

Եզեկիելի կինը և սրբարանը երկուսն էլ այդ հատվածում բնորոշվում են որպես «քո աչքերի ցանկությունը»: Աստվածաշնչյան պատմաբանները նշում են, որ պաշարումը տևեց տասնութ ամիս, մինչդեռ Կեստիոսի և Տիտոսի պաշարումները տևեցին չորս տարի՝ 66 թվականից մինչև 70 թվականը: Կեստիոսի առաջին պաշարումից մինչև կործանումը ժամանակի ճշգրիտ հաշվարկը երեքուկես տարի է, սակայն «ներառական հաշվարկը» կիրառելիս, որը Աստվածաշնչում առավել հաճախ գործածվող հաշվարկման եղանակն է, այն կազմում է չորս տարի: Այն գիտակցելը, որ երկու հաշվարկներն էլ վավեր են, մեզ հնարավորություն է տալիս տեսնելու թե՛ երեքուկես տարին՝ Կեստիոսից մինչև Տիտոս, և թե՛ չորս տարին:

Մենք երկու վկայություն ունենք կիրակնօրյա օրենքի վերաբերյալ՝ Երուսաղեմի երկու կործանումներում, և երկու պատմությունների մանրամասները պետք է կիրառվեն շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի նկատմամբ, երբ Լաոդիկիան դուրս է թքվում Տիրոջ բերանից: Նաբուքոդոնոսորի պաշարման սկիզբը նշանավորվում է Եզեկիելի կնոջ մահվամբ: Նրա մահվան ժամանակ Եզեկիելին պատվիրվեց բացահայտ կերպով սուգ չանել, որովհետև նա նշանն էր գերության մատնված հրեաների:

66-ից 70 թվականների քառամյա ժամանակահատվածի սկիզբը նշանավորվում է ամայացման պղծության նշանով, որը Երուսաղեմի քրիստոնյաների համար փախչելու նշանն էր:

Ուրեմն, երբ տեսնեք աւերակման պղծութիւնը, որի մասին խօսել է Դանիել մարգարեն, կանգնած սուրբ տեղում, (ով որ կարդում է, թող հասկանայ,) այն ժամանակ թող նրանք, որ Յուդայի մեջ են, փախչեն լեռները: Մատթեոս 24:15,16.

Երկու պաշարումներ, որոնք ակնհայտորեն համընկնում են միմյանց հետ, և այդ երկու պաշարումներն էլ պաշարման սկզբում պարունակում են մի «նշան»: Երբ Եզեկիելը բացատրում է, թե ինչ էր նշանակվում իր կնոջ մահվամբ և իր կողմից սուգ չանելու հանգամանքով, նա բացատրեց և ապա արձանագրեց.

Այսպես Եզեկիելը ձեզ համար նշան է. ինչպես որ նա արել է ամեն ինչ, դուք էլ այդպես պիտի անեք. և երբ սա կատարվի, պիտի իմանաք, որ Ես Տեր Եհովա Աստվածն եմ: Եզեկիել 24:24.

Եզեկիելի կնոջ մահվան նշանը նույնականացում էր շուտով վրա հասնող Երուսաղեմի և տաճարի կործանման, ինչպես նաև դրան հաջորդող Բաբելոնի գերության հետ:

Դանիելի կողմից ասված ամայացման պղծության նշանը նախագգուշացում էր՝ փրկվելու կործանումից, բայց երկու պաշարումներն էլ սկզբում ունեն մի նշան:

Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից առաջ լինելու է մարգարեական պաշարում, և Եզեկիելի կնոջ մահը այն խորհրդանիշն է, որ Լաոդիկեական Յոթերորդ-օրյա Ադվենտիստ եկեղեցին լիովին շրջանցված է եղել, մինչդեռ Եզեկիելը հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է և այն դրոշի խորհրդանիշն է, որ բարձրացվում է պաշարման սկզբում: Եզեկիելը հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշն է Բաբելոնի պաշարման սկզբում, իսկ սկզբում եղող ամայության պղծության նշանը՝ Հոռմի «նշանն» է: Մեկ նշանը վերաբերում է ներքին նախագգուշացմանը, իսկ մյուսը՝ արտաքին նախագգուշացմանը: Անշուշտ, քրիստոնյաներին մ.թ. 66 թվականին նախագգուշացում տրվեց, սակայն նախագգուշացնող նշանը Հոռմն էր: Բաբելոնի կործանման մեջ նշանը Եզեկիելի կինն էր: Հոռմը այն դասակարգն է, որ ընդունում է գազանի դրոշմը, իսկ Եզեկիելը՝ նրանց նշանը, ովքեր ընդունում են Աստծո կնիքը:

Երկու ավարտական ժամանակաշրջաններ

Առաջին պաշարումը տևեց տասնութ ամիս, իսկ երկրորդ պաշարումը՝ չորս տարի: Երկու պաշարումներն էլ իրենց «ավելի անմիջական» կատարումն են գտնում վերջին օրերում, և երկուսն էլ անմիջականորեն կապված են Հայտնություն 9:15-ում գտնվող երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր մարգարեության հետ:

Հայտնության իններորդ գլխի տասներորդ համարի հինգ ամիսների սկզբնավորումը ներառում էր մի պատմություն, որը նշանավորում է երեսունութ տարվա մի ժամանակաշրջան, որն ավարտվում է չորս տարվա պաշարմամբ, կապված է երեսունութ թվի հետ և նույնացնում է իսլամի վերելքը: Այդ չորս տարվա պաշարումն իր համապատասխանությունն է գտնում այն պատմության մեջ, որը սկսվեց, երբ (հինգ ամիսները) հարյուր հիսուն տարին ավարտվեցին, և երեք հարյուր իննսունմեկ տարին ու տասնհինգ օրը սկսվեցին: Այն սկսվեց 1449 թվականի հուլիսի 27-ին, և չորս տարի անց իսլամը Կոստանդնուպոլսի դեմ բերեց հիսունհինգօրյա մի պաշարում, որն ավարտվեց 1453 թվականի մայիսի 29-ին:

Երբ 1449 թվականի հուլիսի 27-ին սկսված ժամանակային մարգարեությունը 1844 թվականի օգոստոսի 11-ին հասավ իր ավարտին, 1840-ից մինչև 1844 թվականները տևած առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժման չորս տարիները համընկան 1333-ից մինչև 1337 թվականների չորսամյա պաշարման, ինչպես նաև 1449-ից մինչև 1453 թվականների չորսամյա ժամանակահատվածի հետ: Այդ երեք վկաները, որոնք բոլորը նույն մարգարեական գծի անմիջական մասերն են, ներկայացնում են խորհրդանշական չորսամյա մի ժամանակահատված, երբ 1840-ից մինչև 1844 թվականների առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժումը կրկնվում է երրորդ հրեշտակի շարժման պատմության մեջ: Այդ երեք վկաները նախատիպավորում են չորսամյա պաշարում հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Այդ չորսամյա ժամանակահատվածը նաև պատկերավորվում է Երուսաղեմի՝ 66 և 70 թվականների պաշարումներով:

66 թվականին Կեստիոսի կողմից սկսված և ապա 70 թվականին Տիտոսի կողմից ավարտված քառամյա պաշարման սկիզբն ու վերջը քառամյա մի ժամանակահատվածի համար առաջ են բերում ալֆա նշան և օմեգա նշան: Նույն այդ ժամանակահատվածը ներկայացված է նաև որպես երեքուկես տարի, ինչը, իր հերթին, համապատասխանում է այն մարգարեական երեքուկես տարիներին, որոնց ընթացքում պապական Հռոմը ոտնատակ տվեց սրբարանը:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը դուրս թող, և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուներկու ամիս ոտքի տակ պիտի տան սուրբ քաղաքը: Եվ Ես իշխանություն պիտի տամ Իմ երկու վկաներին, և նրանք հազար երկու հարյուր վաթսույն օր պիտի մարգարեանան՝ քուրձ հագած:
Հայտնություն 11:2, 3:

Եվ նրանք պիտի ընկնեն սրի սայրով, և գերության պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ. և Երուսաղեմը պիտի ոտնակոխ լինի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրացվեն: Ղուկաս 21:24.

Անհրաժեշտ է նշել, որ ես գործածում եմ թե՛ «ներառական», թե՛ «բացառական» հաշվարկը՝ Կեստիոսի ալֆա խորհրդանիշով ներկայացված ժամանակաշրջանից մինչև Տիտոսի օմեգա խորհրդանիշը: Մա ցույց է տալիս, որ մեկ պատմությամբ ներկայացված են ժամանակի երկու կիրառություններ: Մենք արդեն անդրադարձել ենք այս աստվածաշնչյան սկզբունքին, երբ (շատ հոդվածներ առաջ) քննեցինք Հիսուսի՝ Կեսարիա-Փիլիպպե (Պանիում) կատարած այցի և Նրա՝ Պայծառակերպության լեռ կատարած ուղևորության միջև ընկած ժամանակը: Աստվածաշնչյան հեղինակներից երկուսը արձանագրում են վեց օր, իսկ մեկը՝ ութ օր:

Եվ վեց օր անց Հիսուսն իր հետ վերցնում է Պետրոսին, Հակոբոսին և նրա եղբայր Հովհաննեսին, և նրանց առանձին բարձր լեռ է հանում: Մատթեոս 17:1.

Եվ վեց օր հետո Հիսուսն իր հետ առավ Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին, և նրանց առանձին բարձր լեռ բարձրացրեց. և նրանց առաջ կերպարանափոխվեց: Մարկոս 9:2.

Եվ այս խոսքերից մոտ ութ օր անց եղավ, որ Նա իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հովհաննեսին և Հակոբոսին ու լեռը բարձրացավ՝ աղոթելու: Ղուկաս 9:28:

Երուսաղեմի կործանումը «ավելի անմիջական» կիրառություն ունի վերջին օրերի նկատմամբ, և այդ կործանումը երկու վկաներ ունի, որոնք ներկայացված են Բաբելոնով և Հռոմով: Այդ երկու վկաները համընկնում են միմյանց հետ, սակայն ճշմարտությունն առավել ընդգծելու համար ներկայացնում են տարբեր և էական մարգարեական բնութագրեր: Հռոմի կողմից պաշարումը (66-ից մինչև 70 թթ.) չորս տարի էր, որը նաև ներկայացնում է երեքուկես տարի: Այդ երեքուկես տարին առնչվում է սրբարանի և զորքի կոխկրտմանը, որն իրականացվեց թե՛ հեթանոսության և թե՛ պապականության կողմից: Պապականության կողմից կոխկրտումը տևեց երեքուկես խորհրդանշական տարի, ինչպես նախատիպորեն ներկայացված էր Հռոմի պաշարման ընթացքում տևած բառացի երեքուկես տարով:

Այդ չորսամյա պաշարումը նաև կապված է այն չորսամյա ժամանակահատվածների հետ, որոնք առնչվում են մարգարեական գծին, որը ցույց է տալիս Իսլամի բարձրացումը, և դրանից հետո՝ նախ առաջին ու երկրորդ, ապա նաև երրորդ հրեշտակների շարժման բարձրացումը: Կեստիոսից մինչև Տիտոսը հատվում է պապական Հռոմի անիվի, ինչպես նաև Իսլամի անիվի հետ: Հռոմի անիվը և Կեստիոսի ու Տիտոսի երեքուկես տարիները հատվում են պապական Հռոմի երեքուկես խորհրդանշական տարիների հետ՝ այսպիսով նույնականացնելով հեթանոսական և պապական Հռոմի երկու միավորները: Իսլամի անիվը կապված է նույն պատմության հետ՝ չորս տարի հասկացված կերպով, սակայն ինչպես այդ պատմության մեջ Հռոմի անիվի դեպքում, այնպես էլ Իսլամը կապված է երկրորդ մի ուժի հետ, որը ենթակա է Իսլամի անիվին, այն է՝ ադվենտիզմը: Երեքուկես տարվա ժամանակահատվածը ներկայացնում է Հռոմը իր երկու փուլերում էլ, իսկ չորսամյա ժամանակահատվածը ներկայացնում է Իսլամը և ադվենտիզմը: Հեթանոսական և պապական Հռոմը մարգարեապես չեն կարող բաժանվել, և նույն կերպ չեն կարող բաժանվել նաև Իսլամն ու ադվենտիզմը:

Սա մարգարեաբար պահանջում է, որ երբ մենք դիտարկում ենք Բաբելոնի պաշարումը, տասնութամյա պաշարման պատկերման մեջ պետք է տեսանելի լինեն ժամանակի երկու ըմբռնումներ: Հռոմի կողմից բերված պաշարման մեջ ժամանակի երկու ներկայացումները մարգարեաբար պահանջում են ժամանակի երկու ներկայացումներ նաև Նաբուգոդոնոսորի կողմից բերված պաշարման մեջ: Նաբուգոդոնոսորի տասնութամյա պաշարումը նույնպես կարող է ընկալվել որպես մեկուկես տարվա խորհրդանշ: Տասնութ ամիսը մեկուկես տարի է, և մեկուկեսը կարող է արտահայտվել որպես 1.5 տարի: Նաբուգոդոնոսորի պաշարումը և՛ տասնութ ամիս էր, և՛ մեկ ամբողջ հինգ տասնորդական (1.5) տարի:

Տասնութ ամիսը վերաբերում է այն իշխանությանը, որը պետք է ոտնակոխ աներ Երուսաղեմը, իսկ 1.5 տարին վերաբերում է իսլամին: Հատուցման մարգարեական անիվը, որը նույնացնում է տասնութ ամիսը, նույնացնում է Բաբելոնը, իսկ մյուս մարգարեական հատուցման անիվը նույնացնում է իսլամը: Մենք դեռևս չենք՝ ներկայացրել բացատրություն, թե ինչպես ենք հասնում 1.5 տարվա կիրառությանը՝ իսլամի հետ առնչությամբ, սակայն պետք է նշել, որ ժամանակի երկու հաշվարկները՝ Հռոմի կողմից բերված կործանման մեջ կապված են Հռոմի մարգարեական անիվի հետ՝ (թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական), իսկ մյուս հաշվարկը կապված է իսլամի մարգարեական անիվի հետ: Այս առանձնահատկությունները գտնվում են Երուսաղեմի կործանման թե՛ ալֆա, թե՛ օմեգա բնույթի դեպքերում:

Երուսաղեմի չորսամյա պաշարումը՝ Կեստիոսի և Տիտոսի օրոք, ներկայացնում է մի մարգարեական գծի ավարտը, որը սկսվել էր երեսունութամյա մի ժամանակաշրջանով, որն ավարտվեց չորսամյա պաշարմամբ՝ խորհրդանշելով իսլամի բարձրացումը, իսկ այդ նույն գծի վերջին չորսամյա շրջանը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի բարձրացումը:

Մենք այս հարցերի քննարկումը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

